

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4220 van 28 november 2007
in de zaak RvV X / Ilde kamer

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X
Gekozen woonplaats: X.

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X voor zichzelf en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, allen van Georgische nationaliteit, op 6 september 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 juli 2007 genomen door de gemachtigde van de Minister waarbij de aanvraag tot machtiging tot een verblijf van meer drie maanden, ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE BAERE, die loco advocaat J. VAN CAUTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers dienden bij de Belgische overheid op 31 oktober 1997 een asielaanvraag in. Nadat de gemachtigde van de minister de asielaanvraag onvankelijk verklaarde, weigerde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 12 februari

2001 de hoedanigheid van vluchteling aan verzoekers. De Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verklaarde de beroepen ontvankelijk, doch niet gegrond, op 24 april 2001.

1.2. Verzoekers dienden op 18 mei 2001 een eerste aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.3. De in punt 1.2. bedoelde aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 21 augustus 2001. De kennisgeving gebeurde op 14 augustus 2002, met bevel om het grondgebied te verlaten. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die bij de Raad van State ingediend werden tegen deze beslissing werden verworpen bij een arrest van 24 juni 2004.

1.4. Verzoekers dienden op 29 juni 2004 een tweede aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 18 juli 2007 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. De kennisgeving gebeurde op 7 augustus 2007.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verzoekers hebben bij afzonderlijke verzoekschriften een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de in punt 1.4. vermelde beslissing.

2.2. Artikel 39/82, §3, van de vreemdelingenwet bepaalt dat behoudens in geval van uiterst dringende noodzakelijkheid in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring moeten worden ingesteld, wat te dezen niet gebeurd is.

2.3. Het verzoekschrift van verzoekers waarbij een vordering tot schorsing ingediend werd, wordt, gelet op het voorafgaande, onontvankelijk verklaard.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een vermeende schending van de motiveringsplicht zoals vastgelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekers gaan in drie onderdelen uitvoerig in op deze vermeende schending.

3.2. In een eerste onderdeel van het eerste middel betogen verzoekers dat de tegenpartij niet motiveert waarom een verregaande integratie gedurende bijna zeven jaar geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt, voor wat betreft de ontvankelijkheid van het verzoekschrift tot machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven volgens verzoekers immers juist voor dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte moeten worden vermeld. Verzoekers benadrukken dat juist door het inroepen van het vereiste van redelijke termijn en hun grote integratie-inspanningen er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 van de vreemdelingenwet zodat het verzoek op die grond ontvankelijk kan verklaard worden. Verzoekers betogen verder dat de ratio legis van de regularisatieaanvraag er net in bestaat om rechtzoekenden die geconfronteerd worden met een onredelijk lange procedure en zich diengevolge hier volledig hebben geïntegreerd de kans te bieden om van hieruit een ontvankelijk verzoek tot machtiging tot verblijf te doen. Verzoekers stellen dat hun integratie

een gevolg is van de onredelijk lange behandelingsduur en dat hen dat niet kan worden verweten. Verzoekers grief bestaat er dan ook in dat de tegenpartij niet precies motiveert waarom deze integratie gedurende zeven jaar geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoekers achten de door de tegenpartij gehanteerde standaardformulering met loutere proclamatie dat deze integratie niet uitzonderlijk is, niet voldoende om aan de vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen te voldoen. Hierdoor schendt de tegenpartij volgens verzoekers haar formele motiveringsplicht en is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

3.3. In een tweede onderdeel van het eerste middel betogen verzoekers het volgende : *« Dat de onredelijke duur van de asielaanvraag een ontvankelijkheidscriterium kan uitmaken van een verzoekschrift in toepassing van artikel 9, derde lid vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dan ook vast dat het argument van de onredelijke duur van de asielprocedure als ontvankelijkheidscriterium totaal niet wordt beantwoordt. Ten andere dient te worden vastgesteld dat tegenpartij de ingeroepen onredelijke duur van de asielprocedure in haar beslissing van 18 juli 2007 motiveert op grond van de bepalingen die volgen uit de richtlijnen van 20 december 2004 genomen door de Minister van Binnenlandse Zaken en officieus gepubliceerd begin 2005 op de website van de VZW CIRE en de "Toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" gepubliceerd op 7 december 2006 op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken. Met deze richtlijnen en de toelichting zijn sedert 20 december 2004 regels tot stand gekomen aan de hand waarvan de redelijkheid van de duur van de asielprocedure kan worden getoetst. Meer in het bijzonder wordt als onredelijk lange asielprocedure beschouwd een termijn van vier jaar (of drie jaar indien er schoolgaande kinderen zijn) vanaf de indiening van de asielaanvraag (in casu 31 oktober 1997) tot de betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielaanvraag wordt afgesloten (in casu 24 april 2001). In casu is de termijn van verzoekers 3 jaar en zes maanden. Daar 3 jaar volstaat om als uitzonderlijke omstandigheid gekenmerkt te worden indien er schoolgaande kinderen zijn. Tegenpartij heeft ten onrechte deze juridische grondslag in strijd met haar formele motiveringsplicht niet aangehaald. Verzoekers wijzen er bovendien op dat de richtlijnen van 20 december 2004, genomen door de Minister van Binnenlandse Zaken, en officieus gepubliceerd begin 2005 op de website van de VZW CIRÉ, vermeldt : « (eigen vrije vertaling): het is nog niet duidelijk of de termijn die de verzoekers krijgen om het land te verlaten hier bij wordt geteld (...) dit wordt geval per geval beoordeeld ». Verzoekers klagen dan ook aan dat de tegenpartij niet motiveert waarom zij een termijn van 3 jaar en 6 maanden als behandelingsduur in aanmerking neemt en niet de termijn van vier jaar van oktober 1997 tot oktober 2001 (dat verzoekers dan ook gedurende vier jaar legaal in het land hebben verbleven: een termijn van vier jaar wordt ten andere door de richtlijn en de toelichting als onredelijk lang wordt beschouwd). Hierdoor schendt tegenpartij haar formele motiveringsplicht en is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd ».*

3.4. In een derde onderdeel stellen verzoekers tenslotte dat de gemachtigde van de minister niet motiveert waarom hun gezinssituatie geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt. Verzoekers verwijten de tegenpartij dat zij niet motiveert waarom de bijzondere moeilijkheden die gepaard gaan met het onderbreken van het schoollopen van de kinderen in België en hun taal- en cultuurproblemen in het land van herkomst van de ouders in concreto niet als uitzonderlijke omstandigheid dienen te worden beschouwd. Bovendien schuift de tegenpartij volgens verzoekers ten onrechte de artikels 3, 24 en 27 van het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind terzijde nu deze geen directe werking hebben. Hierdoor schendt de tegenpartij volgens verzoekers haar formele motiveringsplicht en is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd .

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

3.7. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (R.v.St., nr. 89.048 van 20 juli 2000).

3.8. In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.9. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.10. Blijkens de in punt 1.4. bedoelde aanvraag, die bol staat van algemene verwijzingen naar verdragen, rechtspraak en rechtsleer, voeren verzoekers de volgende omstandigheden aan als buitengewone omstandigheden:

- elementen die wijzen op integratie;
- de onveilige situatie in het land van herkomst, waarvoor zij gevlucht zijn;
- schoolgaande kinderen.

3.11. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt :

« In toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk de diplomatieke of consulaire post bevoegd of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen (sinds 1997) in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Franse taallessen hebben gevolgd, een ruime vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, getuigenverklaringen voorleggen, Nederlandse taallessen hebben gevolgd (mevrouw X, muzikles volgen (hun kinderen) en lid zijn van de zwemclub (hun oudste kind), is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 10/04/2001 met een negatieve beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hun betekend op 24/04/2001. De duur van de procedure, namelijk iets minder dan 3 jaar en 6 maanden, vormt evenmin een uitzonderlijke omstandigheid. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89.980 van 02/10/2000). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds oktober 2001 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat het inroepen van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat art. 8 van dit verdrag hier niet van toepassing is. De verplichting om via de reguliere procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geldt immers voor het hele gezin. Er is dus geen sprake van het verbreken van familiale banden. Art. 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbraak uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Voorts dat 'voor de behandeling van de zaak de zaak te ontbloten van elk nut' een schending zou inhouden van het fairplay-beginsel en dus van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van

verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Artikel 6 van het EVRM heeft betrekking op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken en bijgevolg is het inroepen van art. 6 van het EVRM in deze niet dienstig. (Raad van State, arrest nr. 123.963 van 08/10/2003). Ook de loutere vermelding van art. 17 en art. 26 van het BUPO, kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat het hof van Cassatie gesteld heeft dat artikels 3, 24 en 27 geen directe werking hebben. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 2 (non-discriminatie van kinderen) van het voornoemde verdrag kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen. Hetzelfde gaat op voor art 8 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind een recht op leven heeft. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst, het leven van de kinderen komt niet in het gedrang door een terugkeer naar het land van herkomst.

Bovendien kan de aanvraag van de betrokkenen niet naar analogie met de wet van 22/12/1999 behandeld worden, gezien dit verzoek tot regularisatie niet ingediend werd "binnen een termijn van drie weken te rekenen van de inwerkingtreding van deze wet". De wet van 22/12/1999 is een eenmalige en unieke operatie.

Ten slotte hebben de problemen in hun land reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Die aanvraag werd afgewezen, hoger genoemde problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 8 van de wet in België in te dienen. Bovendien leggen betrokkenen geen persoonlijke stavingsstukken voor waaruit blijkt dat hun leven in gevaar zou zijn bij terugkeer naar hun land van herkomst. Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo eventueel de nodige documenten en financiële steun te bekomen voor de terugreis. »

3.12. Uit de in punt 3.11 geciteerde bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister alle door verzoekers in hun aanvraag opgeworpen argumenten, uitvoerig besproken en beantwoord heeft alvorens te concluderen dat ze op zich geen buitengewone omstandigheden vormen die de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden in België verantwoorden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

3.13. Verzoekers argumenten betreffende de lange duur van de asielprocedure en hun integratie zijn gericht op overtollige motieven van de bestreden beslissing, aangezien deze argumenten de gegrondheid van de aanvraag betreffen. De gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken was er dan ook geenszins toe gehouden hierop in te gaan, aangezien hij zich in de bestreden beslissing louter uitspreekt over de (on)ontvankelijkheid van de aanvraag. Verzoekers kritiek hieromtrent kan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekers niet kunnen gevolgd worden in hun stelling dat hun integratie een gevolg is van de onredelijk lange behandelingsduur van hun aanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 21 augustus 2001, verzoekers eerste aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf, ingediend op 18 mei 2001, onontvankelijk verklaard werd, waarna een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt. Het feit dat verzoekers daarna lange tijd op illegale

wijze in België verblijven en er zich intussen integreren, is de eigen keuze van verzoekers en kan de overheid niet aangewreven worden. Daar waar specifiek in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, dat betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf, dat sinds oktober 2001 de scholing plaatsvindt in illegaal verblijf, dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf”*, acht de Raad de appreciatie van de gemachtigde van de minister niet kennelijk onredelijk of willekeurig (R.vSt., nr. 108.862, 4 juli 2002). Dit geldt des te meer aangezien blijkens verzoekers aanvraag van 29 juni 2004, zij dienaangaande enkel stelden dat *“ter zake verwezen wordt naar de feiten zoals geschetst hierboven waarbij ondermeer aangevoerd werd dat de vreemdelingenzaak reeds meer dan drie jaar aanhangig is, daar waar zij schoolgaande kinderen hebben. Dat de lange duur van de zaak van die aard is dat de gezondheid hierdoor ondermijnd wordt”*, waarna algemene verwijzingen volgen naar het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989, zonder dit te betrekken op de concrete situatie van de kinderen. De beslissing is bijgevolg afdoende gemotiveerd en het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe, in het kader van een wettigheidstoetsing, zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van deze van de bevoegde overheid.

3.14. De bestreden beslissing vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motieven dragen de beslissing. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.15. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van de zorgvuldigheidsnorm. Verzoekers stellen dat de gemachtigde van de minister de aangevoerde onredelijk lange duur van de asielprocedure niet grondig onderzocht heeft. Verzoekers wijden uit over richtlijnen van 20 december 2004, getroffen door de minister aangaande de toepassing van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet en stellen dat de gemachtigde van de minister had dienen vast te stellen dat de behandelingsduur tot het ogenblik dat zij het land dienden te verlaten, minstens bijna vier jaar bedraagt en derhalve door de richtlijn en de toelichting wel degelijk als onredelijk lang wordt beschouwd.

3.16. Verzoekers kritiek valt grotendeels samen met de kritiek besproken in het eerste middel. Of de asielprocedure in concreto nu drie jaar en zes maanden of vier jaar geduurd heeft, doet hier niet ter zake aangezien het argument van de lange asielprocedure de gegrondheid van de aanvraag betreft en op zich geen buitengewone omstandigheid vormt die het indienen van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf voor langer dan drie maanden in België verantwoordt. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekers in tegenstelling tot wat ze beweren, geen argument ontwikkeld hebben in hun aanvraag aangaande de onredelijk lange duur van de asielprocedure.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.17. In een derde middel werpen verzoekers de schending op van het redelijkheidbeginsel. Verzoekers stellen dat de gemachtigde van de minister om tot de onontvankelijkheid van de aanvraag te beslissen, ruim drie jaar de tijd neemt. Volgens verzoekers dient de overheid wanneer ze niet gebonden is door een normatieve termijnstelling, te beslissen binnen een redelijke termijn.

3.18. Rekening houdende met het grote aantal aanvragen die overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet werden ingesteld en het feit dat telkens een individueel onderzoek vereist is kan een behandelingstermijn van afgerond drie jaar niet als onredelijk lang beschouwd worden. Het feit dat verzoekers ondertussen lange tijd op illegale wijze in België verblijven, zich integreren en de banden met hun herkomstland verbreken, is

uitsluitend aan hun eigen toedoen te wijten en kan de overheid niet aangewreven worden (R.v.St., nr.123.942, 7 oktober 2003; R.v.St., nr. 171.554, 25 mei 2007).

Het derde middel is niet gegrond.

3.19. In een vierde middel werpen verzoekers de schending op van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoekers argumenteren dat zij gediscrimineerd worden ten opzichte van anderen die zich in dezelfde situatie bevinden als de hunne en waarvan het verblijf wel werd geregulariseerd in toepassing van de bovenvermelde richtlijnen van 20 december 2004 van de minister.

3.20. Verzoekers tonen met hun algemene beschouwingen niet aan op welke wijze de bestreden beslissing de door hun aangevoerde beginselen schendt.

Het vierde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en zeven door:

mevr. M. EKKA rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA